

DIARI DE SESSIONS DE LA COMISSIÓ D'ASSUMPTES SOCIALS I DRETS HUMANS DEL PARLAMENT DE LES ILLES BALEARS

DL PM 1094-2011

Fq.Con.núm. 33/27

VIII legislatura

Any 2012

Núm. 31

Presidència
de l'Honorable Sra. Maria Assumpció Pons i Fullana

Sessió celebrada dia 25 d'octubre del 2012

Lloc de celebració: Seu del Parlament

SUMARI

PROPOSICIONS NO DE LLEI:

1) RGE núm. 5801/12, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Iniciativaverds-Entesa i Més per Menorca, relativa a crisi i les ONG de cooperació. 410

2) RGE núm. 6718/12, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a no a la reforma de la Llei Orgànica 2/2012, de 3 març, de salut sexual i reproductiva d'interrupció voluntària de l'embaràs. 415

LA SRA. PRESIDENTA:

Bones tardes, senyores i senyors diputats. Començarem la sessió d'avui i, en primer lloc, els demanaria si es produeixen substitucions.

EL SR. CAMPS I CASASNOVAS:

Sí, presidenta, Antoni Camps substitueix Alejandro Sanz.

LA SRA. PALAU I COSTA:

Catalina Palau substitueix Pepe Torres.

LA SRA. MARÍ I MAYANS:

Esperança Marí substitueix Joana Barceló.

LA SRA. PRESIDENTA:

No hi ha més substitucions.

Donar també la benvinguda a un nou membre d'aquesta comissió, el Sr. Antoni Pastor.

L'ordre del dia d'avui consisteix en el debat de les proposicions no de llei RGE núm. 5801 i 6718/12.

1) Proposició no de llei RGE núm. 5801/12, presentada pel Grup Parlamentari PSM-Iniciativaverds-Entesa i Més per Menorca, relativa a crisi i les ONG de cooperació.

En primer lloc, passam al debat de la Proposició no de llei RGE núm. 5801/12, del Grup Parlamentari PSM-Iniciativaverds-Entesa i Més per Menorca, relativa a la crisi i a les ONG de cooperació.

Per defensar-la té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Fina Santiago, per un temps, com sap, de deu minuts.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies, presidenta, bones tardes a tots i a totes, i donar la benvinguda al Sr. Pastor a aquesta comissió, una Comissió d'Afers Socials i Drets Humans i lamentar avui que el Govern de la comunitat autònoma no tengui un titular de temes socials, també sanitaris, però avui és la Comissió d'Afers Socials.

Això és una proposició no de llei que té dos punts, que va referida directament a temes de cooperació. La darrera informació que nosaltres de memòria pública de l'Agència de Cooperació aprovada és la de l'any 2010, que establia que hi havia uns 4.500.000 euros dirigits a subvencions per a les entitats que fan feina en temes de cooperació social a països en vies de desenvolupament, del qual, de capítol 4, és a dir, dirigits a Serveis, n'hi havia uns 2.700.000, i de capítol, és a dir, per a noves inversions, hi havia 1.800.000 euros. Se'n varen beneficiar més de 30 entitats. Després hi havia tota una sèrie de convenis que es feien directament amb els governs, com amb Marroc, amb Senegal, Equador, amb Salvador, amb Cuba, amb Amèrica Llatina, amb Palestina, amb el poble sahrauí, alguns d'ells que tenien, com per exemple el de Cuba, més de deu anys d'existència a la nostra comunitat autònoma.

A l'any 2011, amb la pròrroga dels pressuposts es va mantenir més o manco aquest nivell.

Va ser a l'any 2010 que a la nostra comunitat autònoma es va practicar ja una reducció important dels temes de cooperació, es va reduir així mateix uns 5, 6 milions. Aquesta reducció no varem ser la comunitat autònoma l'única que la va aplicar, va ser l'Estat, varen ser també pràcticament tota la totalitat dels municipis de la nostra comunitat autònoma. La lògica era una lògica quasi de sentit comú, a un moment de crisi important, l'any 2010, i especialment l'any 2011, en què s'aguditzava molt la crisi, de vegades havies de prioritzar donar els serveis, poder mantenir serveis bàsics de la nostra població i no haver de prioritzar altres serveis, sense que això afectàs la voluntat de mantenir aquest 0,7.

Per la nostra banda, que en aquell moment havíem de gestionar aquesta situació, varem col·laborar intensament amb totes les ONG per veure quines eren les possibilitats de fer més rendible aquesta reducció pressupostària. La voluntat era la de mantenir aquest 0,7; el 0,7 es va mantenir en relació amb els pressuposts propis de la comunitat autònoma, tal com estableix la nostra.

Per tant, ens trobam en una situació semblant l'any 2012, a l'any 2013 en què s'han d'aprovar els pressuposts, la crisi continua present; s'han de fer els esforços màxims per fer rendible el pressupost econòmic dirigit a aquestes ONG que fan feina fora del nostre territori, però que no podem aplicar aquella moral *del quilòmetro* que sembla que el que no veiem o el que és enfora de nosaltres no ens pot afectar.

Teníem en aquell moment en què es va aplicar aquesta reducció un directori de cooperació, que ara n'hi ha una altre, encara no presentat a aquest parlament, però sí aprovat pel conjunt de les entitats, o presentat al conjunt de les entitats, que manté també les mateixes línies d'actuació, prioritzar sempre les necessitats bàsiques, alimentació, sanitat, educació, la potabilitat de l'aigua i sempre amb una perspectiva de gènere i prioritzar en projectes on hi hagi presència d'infants.

El que pensam que ha de ser intel·ligent és comptar amb les persones que més saben d'aquests temes, que són les ONG. Les ONG de la nostra comunitat autònoma són unes ONG que tenen una mitjana d'existència superior als set anys, per tant són gent, són persones que han treballat durant molt temps fora del nostre territori, que tenen no només una xarxa a la nostra comunitat autònoma sinó en els països on intervenen, tenen una xarxa important i coneguda, i pensam que és molt necessari que a l'hora de fer rendibles i maximitzar esforços seria necessari que es tenguessin en compte totes les aportacions que hi pugui haver.

Nosaltres volem, amb aquesta proposició no de llei, transcendir el Consell Social de Cooperació, les reunions periòdiques que es fan per aprovar la memòria, per aprovar els pressuposts, per aprovar la cobertura de les subvencions. Pensam que és molt important que aquestes reunions es facin d'una forma molt més intensa, molt més periòdica, perquè és important conèixer fora del nostre territori quins són els projectes prioritaris que s'han de mantenir. Som conscient que hi haurà segurament una reducció en temes de cooperació; que les entitats ens diguin quins són els països prioritaris, quins són

dins aquests països prioritaris els serveis que són imprescindibles per a la població que fins ara els reben, ens pareix que és important.

Per això aquest primer punt, que és que “El Parlament de les Illes Balears insti el Govern de les Illes Balears que a través del Consell de Cooperació estudiï amb les ONG les fórmules administratives més adients per poder garantir la continuïtat dels projectes que es considerin imprescindibles”.

Allò de fórmules administratives ens pareix important, perquè dins la legalitat hi ha fórmules administratives que poden superar les ordres de subvenció per garantir els mínims d'aquells projectes que les ONG estiguin disposades a acceptar, via convenis, via subvencions directes, etc., pensant que darrera aquests projectes hi ha persones també que depenen d'aquests fora de la nostra comunitat autònoma.

I després l'altre, que és simplement que ja es va fer en el mateix sentit, amb població jove i campanyes per a l'ús o l'abús de la droga, és que, donat que tenim una titularitat pública de Radiotelevisió, d'IB3, que és de caràcter públic, que part de les ONG necessiten de la col·laboració i de la solidaritat dels ciutadans, que aquesta televisió i aquesta ràdio sigui un espai per promoure la solidaritat i els valors de la cooperació, amb l'objectiu que aquestes entitats cada vegada tenguin més possibilitats de tenir més socis, que és una forma també de finançament; o que tenguin voluntaris, si per diferents motius no poden pagar una quota, voluntaris per poder dur la seva feina.

I com no podia ser d'altra manera, si això s'aprova, que aquesta campanya doncs sigui de qualque forma consensuada amb el conjunt de les entitats.

Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Santiago. Passam al torn de fixació de posicions. Pel Grup Parlamentari Socialista té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Conxa Obrador, per un temps de deu minuts.

LA SRA. OBRADOR I GUZMAN:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Dir el primer de tot que donarem suport a aquesta iniciativa que presenta la diputada Santiago, en el sentit que hi hagi una coordinació i una participació en l'elaboració de qualsevol tipus de pressupost i projecte que afecti la cooperació, perquè, en realitat, si miram la manera d'arribar a acords, veurem que l'absència d'aquests són un motiu que és damunt la taula cada dia. El Partit Popular té una pràctica habitual, que també es pot traslladar a l'àmbit de la cooperació i el desenvolupament, de prendre decisions de manera unilateral, i puc posar com a exemple que el passat dia 10, a la Junta de Govern de la Coordinadora d'ONG per al desenvolupament, no es va presentar aquesta coordinadora a una reunió convocada per la Sots-secretaria d'Estat de Cooperació per elaborar el quart pla director, com un acte de protesta, com un acte de protesta que aquesta organització va denunciar perquè no va poder participar en el procés d'elaboració d'aquest pla director. Per tant, és un procés que no ha estat transparent, que ha posat en dubte que la participació que ofereix el Partit Popular sigui realment efectiva.

Això si ho traslladam a l'àmbit de l'Estat. Però si ens centram en les polítiques socials a la comunitat, també podem dir que fa un parell de mesos es va presentar el Pla director de cooperació al desenvolupament de les Illes Balears 2012-2015 i les entitats que estaven convocades a aquesta reunió es varen trobar amb un esborrany damunt la taula, per la qual cosa no varen poder participar en les seves propostes, perquè ja tenien un esborrany que venia tancat; és el mateix esborrany que es va aprovar definitivament i hem pogut comprovar que de totes les aportacions que es varen plantejar a aquella reunió no es va assumir cap d'aquestes i que ha quedat talment, llevat d'una excepció que indica realment quina és la voluntat i quina és la prioritat del Partit Popular: a l'esborrany inicial, que es va presentar en el mes de maig, apareixia un punt que deia “Aquest pla es fixa com a objectiu arribar al 0,7 del pressupost anual de despeses consolidades de la comunitat autònoma de les Illes Balears per a l'any 2015, en compliment de l'article 40 de la Llei 9/2005, de 21 de juny, de cooperació per al desenvolupament, i del compromís adquirit en el mes de maig del 2005 per l'Estat espanyol dins la Unió Europea. D'acord amb aquesta fita, es proposa que els increments pressupostaris anuals de la despesa en cooperació al desenvolupament durant el període 2012-2015 segueixin una progressió lineal fins assolir el 0,7%”

Aquest text, aquest paràgraf estava incorporat a l'esborrany inicial que vàrem manejar les entitats, les ONG i els partits polítics que formam part del Consell de cooperació, i així està dins el document, però quan vàrem rebre el text definitiu vàrem veure que aquest paràgraf havia estat substituït per un altre que deia que “Davant la conjuntura econòmica, les obligacions d'acomplir els compromisos de dèficit marcat per la Unió Europea als estats membres i per tant en la cooperació descentralitzada que duen a terme les comunitats autònomes i els ens locals, juntament amb la situació d'inestabilitat econòmica i la incertesa sobre la certesa d'establir un calendari d'aquesta evolució econòmica, ens porta a no poder definir amb exactitud una projecció pressupostària.” Per tant, rompen de manera unilateral el compromís d'arribar al 0,7 gradualment, fins l'any 2015, i incorporen una clàusula que defineix molt clarament quines són les prioritats del Govern en matèria de cooperació.

Aquest és el tarannà de col·laboració, de consens del Partit Popular en temes de cooperació si parlem de cooperació. El president Bauzá va advertir en el plenari de la setmana passada que els pressuposts del 2013 seran durs, nosaltres trobam que aquesta situació pressupostària implicarà més retalls que mai i que es fa necessari, per tant, que el Govern arribi a un consens amb tots els agents socials, amb la finalitat de poder determinar quines són les prioritats en polítiques de cooperació.

Per tant, consideram que aquesta proposició no de llei ve molt bé en el temps que ens trobam, a uns moments pressupostaris, on s'hauria d'arribar a acords en temes tan sensibles com la cooperació. Per tant, donarem suport tant al primer punt com al segon, el qual parla de les campanyes i programes de sensibilització amb l'objectiu que la ciutadania conegui la feina que fan les entitats de cooperació, les ONG, i també per promoure l'associacionisme i el voluntariat.

Res més, moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Obrador. Pel Grup Parlamentari Popular té la paraula l'Hble. Diputada Sra. María José Bauzá, per un temps de deu minuts.

LA SRA. BAUZÁ I ALONSO:

Muchas gracias, Sra. Presidenta. Como bien dice el texto de la proposición no de ley, vivimos momentos muy difíciles, la crisis económica y financiera que estamos padeciendo los países del norte desde finales del 2008 ha destruido millones de puestos de trabajo y ha provocado que millones de personas vivan por debajo del umbral de la pobreza. También en nuestro país hay muchas personas que lo están pasando mal, tenemos una difícil situación a la que tenemos que hacer frente; tenemos lo que tenemos y lo que nos toca es trabajar y tratar de salir cuanto antes de una grave situación de desempleo y de escasez de recursos.

El Gobierno está haciendo todo lo posible para poner las bases de un crecimiento de la economía española y poder satisfacer, a su vez, las necesidades sociales a las que tienen derecho los ciudadanos españoles. El déficit público del año pasado alcanza el 9%, lo que supone, más o menos, 90.000 millones de euros de déficit. A ustedes les gusta decir que el Gobierno antepone el pago de la deuda a otras necesidades sociales, es que si no pagamos la deuda no nos dan dinero para llegar a fin de año. Quizás, si nos hubieran dejado en otra situación no tendríamos que estar hablando de esto.

Tenemos que hacer una política creíble, una política económica sólida que es la base de políticas sociales, incluyendo la política de la ayuda oficial al desarrollo, y eso es lo que estamos haciendo y es lo que queremos hacer. Nos tenemos que enfrentar a esta situación que es la que tenemos y creo que es muy bueno que lo hagamos con seriedad, sin engañarnos y sin engañar a nadie. Este contexto de dificultad económica también lo sufren otros países de nuestro entorno y ello se refleja en los presupuestos de cooperación de la mayoría de los donantes del Comité de ayuda al desarrollo, 16 de sus 23 miembros bajaron sus aportaciones este año en ayuda oficial al desarrollo.

Este contexto de dificultad económica y presupuestaria en materia de cooperación no viene de este último año. Los ajustes en la ayuda oficial para el desarrollo empezaron ya a producirse en las distintas administraciones en el año 2009. Así, en febrero del año 2009, los fondos del Estado en materia de cooperación sufrieron el primer acuerdo de no disponibilidad; el segundo, en mayo de ese mismo año, y así sucesivamente en 2010, 2011 y 2012, pasando de una ayuda oficial al desarrollo del 0,43% en 2010 al 0,29% en 2011, es decir, la mitad.

En Baleares, la situación en materia de cooperación también viene arrastrando ciertos ajustes desde hace varios años, de hecho la financiación se redujo en la legislatura pasada en un 45% con respecto al 2007. Es más, las previsiones presupuestarias fijadas en el primer Plan director de cooperación no sólo no se han cumplido sino que ha habido una disminución progresiva de los recursos económicos.

Señoras y señores diputados, creo que debemos ser serios en estos temas, lo de entrar en el "y tú más" sería una pérdida de tiempo, todos los gobiernos de unos y otros partidos se han visto obligados a tomar medidas complicadas dadas las actuales circunstancias. Creo que no es de recibo que vengan aquí a intentar sacar pecho de ningún tipo de gestión en este sentido.

Por desgracia, la actual crisis económica que emana de los países industrializados está afectando también a los países más pobres, intensificando sus consecuencias, especialmente sobre las personas más vulnerables. Se ha producido un incremento notable de los precios en los productos alimenticios, dando lugar al agravamiento de la crisis alimentaria que padecen un amplio grupo de países. Por eso, somos muy conscientes de que es más necesario que nunca seguir avanzando en la ayuda oficial al desarrollo. La reducción porcentual de la cooperación española no tiene por qué significar una reducción del impacto de la cooperación en la misma medida, de hecho, en los años anteriores, en que la ayuda oficial al desarrollo creció considerablemente, este aumento no fue acompañado de un aumento de calidad, más dinero no significó una mejor gestión. Se crearon alrededor de 150 fondos de los que a día de hoy no conocemos su impacto.

Se hace muy necesario adecuar la política de cooperación a las nuevas realidades, tanto la española como la de los países receptores, adaptándose a un marco presupuestario restrictivo, profundizando en la concentración geográfica, sectorial y multilateral. Se ha hecho evidente que debemos reorientar nuestra cooperación y trabajar en la eficacia, en la calidad, en el control y en la evaluación. En este contexto es fundamental priorizar los fondos estableciendo una serie de países prioritarios como receptores de la ayuda; de hecho es uno de los principios recogidos en el Pacto de estado contra la pobreza, que firmaron todos los partidos políticos.

Por ello, a pesar de las dificultades, en 2013 la cooperación española dispondrá de 2.048 millones de euros que supondrán el 0,20 de la renta nacional bruta, porcentaje que supone un gran esfuerzo, sobre todo en momentos económicamente tan difíciles como los que estamos atravesando. El Gobierno está manteniendo sus principales compromisos con las organizaciones no gubernamentales de desarrollo a través de los convenios de cooperación, que este año supondrán un importe de 99 millones de euros, y también se está intentado garantizar programas en todo tipo de líneas de cooperación. Seguimos apoyando la ayuda humanitaria con 19,650 millones de euros.

En definitiva, en todo este proceso es importante que trabajemos en coordinación con actores públicos, comunidades autónomas, entidades locales, empresas privadas, universidades, etc. Así, en relación al primer punto de su proposición, le diré que este Govern reconoce el papel de las ONG como actores relevantes de la política de cooperación, y apuesta por apoyar su fortalecimiento y fomentar la participación y el diálogo social. De hecho, el 75% de los recursos económicos directos del presupuesto de cooperación del Govern balear en estos últimos años los han ejecutado directamente las entidades sociales. Por cierto, dichas entidades han padecido enormemente la falta de pago del anterior Gobierno de los convenios con ellos suscritos.

El esfuerzo del actual Govern para dar soluciones a la situación económica les ha llevado a un magnífico entendimiento con las mismas que ha permitido que éstas puedan seguir con sus proyectos. Ustedes hablan de contar con las ONG, pues este Govern ha adquirido con ellas un gran compromiso desde el primer momento y así se lo ha trasladado a las mismas. Ha acordado con ellas que antes de publicar cualquier convocatoria, se consensuará con las ONG las fórmulas más adecuadas y que a su vez, respondan a las necesidades de las mismas y del Govern. La relación con las entidades es continua, el diálogo es permanente. El Govern incluso está haciendo cursos de formación para mejorar el conocimiento de la normativa por parte de las entidades. Está haciendo cursos de gestión por resultados, cursos de derechos humanos, etc.

Por otra parte este govern mantiene una política de total claridad con las entidades, sin engaños, sin prometer cosas que no va a cumplir. Lo que usted propone en el primer punto es lo que está haciendo desde el primer momento este govern. De hecho, entre los principios de la Dirección General de Cooperación para estos años, está el objetivo de consolidar y mejorar los mecanismos de participación de los actores de cooperación de las islas, previstos en la Ley de cooperación: el Consell de Cooperación, la Comisión Interdepartamental y la Comisión Interterritorial.

El Consejo de Cooperación tiene desde su constitución en el año 2000, la función fundamental de coordinación, consulta y participación del conjunto de la iniciativa social. Precisamente, en la sesión ordinaria a la que hacía mención el anterior portavoz, celebrada el 3 de mayo de 2012, se procedió a la deliberación e informe del borrador de la propuesta del Plan director de cooperación al desarrollo. Quiero decirle al anterior portavoz que en cualquier reunión que sea un poco útil, siempre se parte de un borrador, en caso contrario, empezaríamos de cero.

Por ello, yo le propongo un texto alternativo al punto primero. *“Atès que les entitats de cooperació de la nostra comunitat, són les millors coneixedores dels projectes de cooperació que desenvolupen la comunitat autònoma, el Parlament insta el Govern a seguir mantenint el clima de diàleg i consens amb les ONG, a través del Consell de Cooperació i altres òrgans de representació de les entitats”.*

Respecto al punto segundo, nos parece importante también el fomento a las actividades dirigidas a sensibilizar a la opinión pública sobre temas de cooperación internacional al desarrollo, fomentando la solidaridad y la participación de los ciudadanos en proyectos relacionados con el desarrollo de los países más desfavorecidos. De hecho, ya a principios de esta legislatura, la directora general de Cooperación e Inmigración tuvo varias reuniones con el director de IB3 en este sentido. Es más, IB3 ya ha participado en la campaña de comercio justo, ha emitido entrevistas a Cáritas Internacional, ha entrevistado a los diferentes conferenciantes que han venido a Palma gracias a los convenios de colaboración con la UIB. Desde la dirección general y las ONG son continuas las propuestas que se presentan a IB3. Sin embargo y como en cualquier otro tema, no todas tienen porque ser viables. Así que en este sentido, el Govern ya está trabajando también en esta línea.

Por eso le propongo otro texto alternativo en su punto dos y sería: *“El Parlament insta el Govern a continuar promovent campanyes i programes de sensibilitació amb l'objectiu que la ciutadania conegui la feina que fan les ONG de cooperació i promoure l'associacionisme i el voluntariat”.*

Muchas gracias.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Bauzá. Vol fer ús la paraula per contradiccions el grup proposant?

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies, presidenta. Agraïm al Grup Socialista el seu suport i anunciar al Partit Popular que no podem aprovar aquestes dues propostes perquè no són l'esperit d'aquesta proposició no de llei. El Govern no té l'exclusiva de la relació amb les ONG civils i públiques de la nostra comunitat autònoma, nosaltres tenim com a coalició un grup permanent de cooperació i li puc donar totes les garanties que aquests dos punts estan redactats per més de 20 entitats de cooperació. I no és que es reuneixin, és que és el pressupost del 2013 el que els preocupa.

Per tant, anava dirigit, ho havíem presentat el juliol, se veu ara que està a punt d'aprovar-se el pressupost, que sigui per al 2013 i si els pressuposts s'aproven en una quantitat, sabem que hi ha possibilitats de modificació de crèdit que es negociï. Per tant, era el juliol, nosaltres vàrem tenir la reunió amb aquestes entitats, en tenim periòdicament i va ser redactada per ells. Per tant, jo sé que tenim diverses concepcions del que pot ser la participació, però li puc garantir que això no ho hem redactat des d'una taula de l'oficina del grup parlamentari, sinó que ha estat amb les entitats de cooperació.

I el segon punt és el mateix, no és qüestió d'una entrevista, és qüestió que es faci una campanya de sensibilització amb els valors de cooperació, no perquè se celebrin unes jornades de comerç just o vengui qualcú significatiu d'una cooperació. Tot el contrari, la forma permanent és que IB3, tant la televisió com la ràdio, tenguin una campanya de cooperació.

Al principi li he de dir que em sorprenia, però ara ja m'he acostumat al seu discurs, Sra. Bauzá, sempre a la defensiva. Jo he començat, de vegades pareix que no m'escolta, que nosaltres estam reduint des de l'any 2009. I és veritat, són decisions que has de prendre, però no he criticat el Govern en cap moment perquè hagi mantengui la reducció de 2010. Pensava que seria una proposició que es podia aprovar, perquè l'únic que donàvem eren eines de participació al Govern per poder facilitar i perquè fes còmplice de vegades a aquestes ONG perquè coneguin realment la situació. De vegades quan tu els dones informació, la crítica baixa, la dificultat baixa, era de col·laboració. A nosaltres aquesta estratègia ens va anar bé, ens varen criticar perquè havíem baixat, però va ser una crítica, li ho puc garantir, inferior a la que haguéssim tengut si no hagués estat amb la seva complicitat.

A mi tot el que vostè em conta que el 75% dels darrers anys, ha hagut de dir dels darrers anys, perquè efectivament el 2009, tot i que vàrem baixar, no vàrem tocar la línia de subvenció, vàrem proposar que fos la mateixa. Sempre s'ha tengut una línia de col·laboració intensa, teníem funcionaris fent feina amb ells contínuament i feien també el que deia vostè, grups de feina perquè entenguessin què és la Llei de subvencions, que és una subvenció molt complicada, exigim a les entitats una professionalitat que tenen motiu per tenir-la, però això els passa a vostès i ens passa a nosaltres i hem de cercar maneres per facilitar aquesta complicitat que l'administració imposa.

Per tant, no ho podem acceptar. A mi m'agradaria si vostè està disposada a modificar, poder arribar a un consens, però sí que els pressuposts del 2013 apareguessin en el primer punt i en el punt dos aparegués que aquestes campanyes i programes es realitzin amb la col·laboració del Consell de Cooperació. En cas contrari, és el Govern que unilateralment decideix quan es fa una campanya, quan es fa un programa de cooperació. Si vostè està disposada a arribar a un preacord on apareguin aquests dos punts, jo estic disposada a modificar aquesta proposició no de llei que pensava que era de consens.

I després dos matisos en tema d'economia. Els països del nord no són els que estan en crisi, són els països del sud d'Europa els que pateixen la crisi. Hi ha altres països que afortunadament no estan en crisi i estan dins el territori europeu.

I des del Partit Popular sempre anomenen el tema de la crisi i d'aquesta obsessió que té la dreta pel tema del dèficit i és una anàlisi que no compartim. Si vostès ho mantenen, nosaltres també a la nostra intervenció aprofitarem per tenir-la. Vostès estan obsessionats a pagar a la banca i no fan política pública perquè consideren que els interessos són prioritaris. Confiam que si paguen els interessos a la banca, aquesta banca donarà préstecs a les empreses i a les famílies. A les famílies per fer noves empreses, o als empresaris per fer noves empreses o per mantenir les que hi ha. Però la banca té un deute privat 30 vegades més alt que el deute públic, a causa de la seva mala gestió immobiliària i de la seva economia especulativa...

LA SRA. PRESIDENTA:

Vagi acabant, Sra. Santiago.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Sí. I per molt que pagui aquests interessos l'administració pública no dóna suficient per cobrir el deute privat. Total, no dóna capital ni a les famílies ni a la immobiliària. Això fa que l'economia no es reactivi, i això fa que no hi hagi ingressos a l'administració pública i hem de tornar a fer retallades i demanar als bancs crèdits per poder pagar cada vegada menys serveis.

Vostès, el Partit Popular, no està disposats a rompre aquest cercle viciós i mentre estiguem en aquest cercle viciós, no hi haurà reactivació de l'economia i no hi haurà nous ingressos.

Centrant-nos en el tema de la PNL, si vostè considera que ho podem arreglar, jo hi estic disposada i en cas contrari donam el debat per conclòs.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Santiago. Farem un recés de cinc minuts per tal que es posin d'acord els portaveus.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Sí, presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Digui, Sra. Santiago.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Hem arribat a l'acord d'aprovar el primer punt, tal com està a la proposició presentada, i el segon passa a votació.

LA SRA. PRESIDENTA:

El primer punt entenc que quedaria aprovat per assentiment de tots els grups i llavors passaríem a la votació del segon punt.

Vots a favor?

(S'escolta una veu de fons inintel·ligible)

Passam, idò, com he dit a la votació del segon punt de la Proposició no de llei RGE núm. 5801/12.

Vots a favor?

EL SR. PASTOR I CABRER:

Perdoni, Sra. Presidenta, jo entenc que s'està limitant el dret o la igualtat de tots els diputats dins les comissions, bé, i jo evidentment seguiré el Reglament, però li repetiré les paraules que vaig repetir al president del Parlament: una cosa és que s'apliqui el Reglament i els diputats no puguin intervenir i que vostès segueixin amb el mateix costum que quan els portaveus li diuen que estan d'acord, s'aprovin les coses per unanimitat; quan un té dret a vot, com a mínim, li respectin el dret a vot, i abans de dir si les coses s'aproven per unanimitat, demanin als diputats no adscrits si realment fan comptes votar o no. És que arribarà un moment en què no tendrem dret ni tan sols a votar.

LA SRA. PRESIDENTA:

Passarem, idò, Sr. Pastor, una altra vegada, a la votació del punt número 1.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

Queda aprovat el primer punt per assentiment.

Passam al segon punt de la Proposició no de llei RGE núm. 5801/12.

Vots a favor?

Vots en contra?

Abstencions?

En conseqüència, queda rebutjat el segon punt de la Proposició no de llei RGE núm. 5801/12, per 6 vots a favor i 9 vots en contra.

2) Proposició no de llei RGE núm. 6718/12, presentada pel Grup Parlamentari Socialista, relativa a no a la reforma de la Llei Orgànica 2/2012, de 3 març, de salut sexual i reproductiva d'interrupció voluntària de l'embaràs.

Passam al debat de la Proposició no de llei RGE núm. 6718/12, del Grup Parlamentari Socialista, relativa a la reforma de la Llei Orgànica 2/2010, de 3 de març, de salut sexual i reproductiva i d'interrupció voluntària de l'embaràs.

Per defensar-la té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Cristina Rita, per un temps de deu minuts.

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. Bones tardes i benvingut també, Sr. Pastor. Fa poc més de dos anys va entrar en vigor la Llei Orgànica 2/2010, de salut sexual i reproductiva i d'interrupció voluntària de l'embaràs; havien passat 25 anys des de la Llei del 85 i es feia necessari rectificar allò que es podia millorar, posar al dia algunes qüestions, adaptar-la als canvis socials i també als països del nostre entorn, tot allò que havien fet. Aquesta nova llei va ser debatuda molts mesos en el si de la societat espanyola i finalment es va aprovar un text actual i en consonància amb les recomanacions i legislacions internacionals.

Des del principi vam conèixer l'actitud contrària a la llei per part del Partit Popular, que va posar un recurs d'inconstitucionalitat, que va perdre, per cert, i durant la seva campanya electoral de les generals del 2011 ja va anunciar també en el seu programa electoral la reforma de la llei si n'era guanyador.

L'actual ministre de Justícia, el Sr. Gallardón, es va posar immediatament a fer feina i a l'estiu ja va fer una sèrie de declaracions indicant-nos per on anirien els tirs. A l'espera que puguem tenir accés al text definitiu que es prepara, sabem per la premsa que la reforma que es prepara limita encara més la Llei del 1985: desapareix el sistema de terminis i contempla per a la despenalització únicament dos supòsits, que l'embaràs sigui fruit de violació o que signifiqui un perill cert per a la salut física o psíquica de la dona. És a dir que desapareix el supòsit de malformació també dels fetus.

També ha dit el ministre que les dones de 16 i 17 anys, que amb la Llei del 2010 podien interrompre l'embaràs per decisió pròpia i sense consentiment patern, encara que sí amb informació, a partir de la reforma tornaran necessitar-lo. El ministre encara no s'ha definit, o nosaltres ho desconecem, si les IVE es podrien continuar fent en el sistema sanitari públic o únicament en el privat.

Totes les notícies que han aparegut han anat acompanyades, a més, d'apreciacions molt personals del ministre, que ens fa témer el pitjor pel seu "reaccionarisme". Va afirmar que l'avortament és fruit de la violència estructural sobre la dona, que no sé massa bé què significa, però per a nosaltres sembla que ho assimila a la violència de gènere, que és una violència estructural sobre la dona. També va dir que la llibertat de la maternitat és la que fa a les dones autènticament dones; i açò què significa, que les dones que no són mares són manco dones? Al contrari, nosaltres pensam que és la Llei actual del 2010, la que reconeix a totes les dones el dret a una maternitat lliurement decidida, cosa que implica, entre d'altres, que aquesta decisió sigui conscient i responsable i que després sigui respectada.

La llei també garanteix el dret a l'educació i a la salut sexual, perquè només amb una educació sexual adequada i amb la millora de l'accés a mètodes anticonceptius podem prevenir de manera més efectiva, especialment en persones joves i de vegades molt joves, les infeccions de transmissió sexual i els embarassos no desitjats i per tant que disminueixi el nombre d'interrupcions voluntàries d'aquests embarassos. També garanteix que les dones siguin informades de totes les prestacions, ajuts i drets que els corresponen si desitgen

continuar amb el seu embaràs, així com les conseqüències mèdiques, psicològiques i socials que es poden derivar, tant de la continuació de l'embaràs com de la seva interrupció. I estableix un termini de reflexió de tres dies, una volta obtinguda tota la informació.

Una altra qüestió regulada per la llei és la interrupció per causes mèdiques i dins les 25, 22, perdó, primeres setmanes, sempre que existeixi risc greu per a la vida o salut de l'embarassada, amb dictamen metge diferent del que ha de practicar la interrupció, o risc de greus anomalies en el fetus, cosa que requereix dictamen metge previ, emès per dos metges especialistes diferents dels que practiquen l'IVE.

També lamentam que el ministre hagi donat a entendre que els supòsits de malformacions en el fetus signifiqui la vulneració del dret a la vida de les persones amb discapacitat, i açò no és ací de cap manera. El termini normal de 14 setmanes, s'amplia fins a 22 si hi ha un risc de greus anomalies en el fetus, i després de les 22 setmanes, quan es detecti una malaltia extremadament greu, incurable i incompatible amb la vida.

Precisament ha estat el PSOE qui més ajuts ha posat en marxa per a la maternitat: vam crear el permís de paternitat, vam ampliar el de maternitat, es van establir nous permisos i prestacions per riscos durant l'embaràs, es van bonificar les empreses amb el cent per cent de les quotes durant l'embaràs, es van augmentar les deduccions per maternitat fins als 1.200 euros anuals. Des del 2008 a gener del 2011 es va establir un ajut per naixement de 2.500 euros, que s'augmentava en altres 1.000 euros en el cas de discapacitat, o per a famílies nombroses. I després d'aquesta data va entrar en vigor una prestació econòmica per ajudar als pares i mares treballadors, amb fills menors, greument malalts, perquè puguin reduir els seus horaris laborals sense veure minvats els ingressos.

Jo diria, senyors diputats i senyores diputades, que la Llei del 2010 és una llei que no obliga ningú, ni a avortar ni a no avortar, és la dona qui ha de decidir i no ha de ser penada per prendre una decisió, o castigada penalment, per prendre una decisió que afecta el seu cos, amb uns límits i unes circumstàncies, efectivament, que la pròpia llei defineix.

Ara el ministre Gallardón no farà desaparèixer la Llei d'interrupció de l'embaràs que tant va criticar també a l'any 1985, però els límits s'estrenyen tant que la llei serà probablement transgredida una i altra vegada i ho sap també el ministre. Açò és una hipocresia que perjudicarà, com sempre, les dones; com també ho és parlar del dret de nàixer dels discapacitats i una vegada que han nascut no se'ls minven els ajuts que havien tengut fins ara.

A nivell de les Illes Balears aquest dret ja va ser posat en perill en el seu moment, el dret de la interrupció voluntària de l'embaràs, perquè es van eliminar les derivacions a clíniques privades amb les quals s'havia concertat, la qual cosa garantia que l'objecció de consciència del personal sanitari públic no fos un obstacle. Posteriorment, l'actitud de la conselleria ha estat erràtica, ara sembla que es pot concertar, no acabam de saber si es pot o no es pot i en quines circumstàncies; ha estat erràtica, com dic, com ho ha estat tota la política sanitària, en general, d'aquests quinze mesos i que ja finalment ha acabat amb la segona dimissió d'un conseller, com hem pogut veure aquests dies.

Bé, en definitiva, el que volem amb aquesta proposició no de llei és instar el Govern d'Espanya a mantenir la Llei 2/2010 i també el Govern de les Illes Balears a garantir a les dones de totes les illes l'exercici del seu dret a decidir sobre el seu propi cos i també sobre la seva maternitat, un dret que s'ha volgut o han volgut les dones exercir des d'èpoques molt antigues, encara hi ha constància d'èpoques romanes, i que massa vegada els ha costat la presó i també la vida.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Rita. Passam al torn de fixació de posicions. Pel Grup Parlamentari PSM-Iniciativaverds-Entesa i Més per Menorca, té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Fina Santiago, per un temps de deu minuts.

LA SRA. SANTIAGO I RODRÍGUEZ:

Gràcies, presidenta. I el nostre grup parlamentari donarà suport a aquesta proposició no de llei del Grup Socialista, perquè consideram que passar d'una llei de terminis, com la que tenim actualment, aprovada l'any 2010, a una llei de supòsits pareguda a la de l'any 1985, és un retrocés en molts aspectes. És un retrocés en relació amb el que les dones tenim capacitat de decidir, a les dones se'ns ha de veure i som persones autònomes i responsables, per tant d'una forma responsable decidim si volem iniciar un avortament o no es vol iniciar.

La llei de supòsits suposa que hem de tornar a la tutela mèdica per decidir si podem avortar o no podem avortar, i no em referesc a la pràctica de la intervenció quirúrgica, sinó que, davant un psiquiatra o davant un altre metge, hem de demostrar que aquesta decisió d'avortar ens afecta d'una forma important, perquè suposa que la subjectivitat, perquè potser que una mateixa dona amb les mateixes circumstàncies davant un metge o davant un altre metge pugui tenir l'autorització a l'avortament o una altra no la tenguí, perquè els metges no són de caràcter subjectiu; en canvi, si sabem que qualsevol dona pot avortar abans de les catorze setmanes és un fet objectiu clar i rotund. En canvi, la valoració mèdica dependrà de la sensibilitat i d'altres temes del metge que valori aquella doni. Per tant, ens pareix una situació absolutament en retrocés.

I a més a més, el que ens preocupa més és que pot passar que hi hagi dones que practiquin l'avortament i es quedin en una situació de pena, pena de penal, vull dir que és un problema que teníem amb la llei de supòsits i amb el qual la llei de terminis va acabar: fins a les catorze setmanes la dona podria prendre la

decisió, voluntària i responsable, de si vol avortar o no vol avortar, en el cas que s'ho plantejàs.

Arguments que hem sentit per part de la dreta són arguments que a nosaltres ens pareixen fal·laciosos, primer perquè això toca l'àmbit de la moral, i no podem imposar, no podem imposar criteris morals quan parlem d'aquests temes. Hi ha dones que avui defensen l'avortament i segurament, tal vegada, en unes circumstàncies concretes tal vegada no el practicarien; i en canvi, a l'inrevés, dones que avui tal vegada defensen el no avortament, en una circumstància concreta tal vegada sí prenen la decisió de l'avortament. Per tant, som a l'àmbit del moral i l'únic que hem de garantir davant això és que hi hagi garanties sanitàries, garanties jurídiques perquè dins la moralitat de cada un es pugui practicar d'una forma tranquil·la.

I deia que un altre dels arguments són les dades, les dades assenyalaven, de vegades la dreta i els grups pro-vida, que hi ha un creixement espectacular, diuen, de l'avortament i sobretot des de l'any 2010. I mirin, des de l'any 2010 en què es va practicar o que es va aprovar la llei de terminis no hi ha hagut cap creixement espectacular; les dades, l'any 2011 eren sobre uns 113.000, a l'any 2009 són uns 112.000. El que sí ha pujat és de l'any 2000 a l'any 2009, que ha pujat de 63.756 a 112.000; però això s'ha de pensar que hi va haver un creixement importantíssim de població immigrada, que un 40% eren dones, sobretot de Sud-Amèrica, i reagrupament familiar. I aquest increment de dones ha fet que també la pràctica de l'avortament augmentàs en el territori de l'Estat espanyol. I més si sabem que de forma constant el 67% de les dones que decideixen practicar un avortament són de l'Estat espanyol, entre un 27 i 29 són persones nascudes fora de la comunitat europea i un 12% d'Europa. Per tant, aquest creixement des de l'any 2000 no és que aquí hi hagi una espècie de barra lliure cap a l'avortament i que cada dona, d'una forma insensata ho faci, sinó que té a veure amb el creixement poblacional que va experimentar l'Estat espanyol.

Després el tema dels 16 o 17 anys, que també preocupa molt determinats sectors, les memòries de l'any 2010 i de l'any 2012 diuen que pràcticament un 5% de les dones que han practicat l'avortament és entre 16 i 17 anys, i la majoria d'aquestes joves han estat joves tutelades, per tant que tenien poc suport familiar, no venien acompanyades de familiars, però sí venien acompanyades d'un professional de l'administració pública, en aquest cas en funcions de tutor.

Després, hem parlat de retrocés i és que, a més, aquesta nova legislació, si s'arriba a concloure, ens allunya d'Europa. Som a un context social i polític que té majoritàriament una llei de terminis, menys Malta en què és absolutament il·legal en qualsevol circumstància; tenim Irlanda, que és molt restrictiva i només ho admet quan hi ha perill de la vida, però això fa que 6.000 dones anualment se'n vagin al Regne Unit a fer l'avortament, vull dir que no es deixa d'aplicar l'avortament, quan una dona no vol tenir un fill i ha quedat embarassada, doncs cerca vies per practicar l'avortament, 6.000 dones van al Regne Unit de forma anual, irlandeses, per poder practicar aquesta interrupció voluntària de l'embaràs. Fins i tot, el Tribunal d'Estrasburg, davant una situació concreta, davant una dona que tenia un càncer, que la legislació irlandesa va considerar que no era perill per a la seva vida i la va obligar a

fer tota la gestació, el Tribunal d'Estrasburg li va donar la raó. Per tant, som davant aquestes situacions de subjectivitat.

El Regne Unit, que té una llei de supòsits, com que estableix que són per motius econòmics i socials, (...) declaració; Polònia i Finlàndia també tenen una llei de supòsits, però amb la firma de dos metges doncs es practiquen avortaments fins a dotze setmanes; la resta d'Europa la té de terminis: Suècia i Hongria 18 setmanes; Alemanya, Bèlgica, França, Romania i Espanya 14; Itàlia, 90 dies; Albània, Àustria, Bulgària, Dinamarca, Estònia, Grècia, Eslovàquia, Islàndia, Letònia, Noruega, Suïssa, Portugal, Eslovènia, Rússia, 12 setmanes. Nosaltres la tenim de catorze setmanes, amb un debat social i polític, i ara ha de suposar un retrocés, tornam enrera, serà la primera vegada que a Europa es faci un retrocés d'aquestes característiques. Polònia ho va intentar, Polònia ho va intentar, Polònia, que és un país molt catòlic, i no ho va aconseguir.

Tenim un recurs inconstitucional que el Partit Popular no vol esperar que es conclouï, segurament pel que vostè ha dit, perquè en el recurs d'inconstitucionalitat varen demanar la paralització de la llei i el Tribunal Constitucional va dir que no hi havia motius per paraitzar; clar, aquest element va sospitar, supòs, que al Partit Popular, i a més comparant-nos amb Europa, hi ha hagut jutges que ja ho han dit públicament, que no hi ha cap inconstitucionalitat en aquests terminis. Per tant, tornar a un model de supòsits és un retrocés molt important, que suposa la tutela de les dones que hauran de ser valorades per metges, per si poden o no poden practicar una interrupció voluntària de l'embaràs.

I de totes formes, Sra. Rita, aquests que diuen que no són els que no volien la Llei del divorci, són aquells que no volien l'accés lliure als anticonceptius, són aquells que encara en el segle XXI es qüestionen permanentment quins anticonceptius tenen caràcter abortiu i quins no tenen caràcter abortiu i per tant quins es poden prohibir i quins no es prohibir, parlen del DIU, parlen d'altres coses, de prohibir, culpabilitzant sempre les dones.

Nosaltres no volem que cap dona avorti, a nosaltres no ens agrada que les dones avortin, ens agradaria que l'avortament fos zero, zero! Nosaltres volem que les dones, les parelles, els homes, les dones, qualsevol tipus de família tenguï els fills desitjats i per això creim en una política de planificació pública, d'una sexualitat saludable. I tornar a aquest debat, és tornar a aquell debat de principis del segle XIX, superat d'una forma científica, no pels metges, sinó per psicòlegs i per qualsevol tipus de professionals, que és voler lligar una altra vegada la sexualitat a la reproducció. Són dos aspectes fonamentals dels éssers humans, però dos aspectes separats. Gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Gràcies, Sra. Santiago. Per part del Grup Parlamentari Popular té la paraula l'Hble. Diputada Sra. Margalida Prohens per un temps de deu minuts.

LA SRA. PROHENS I RIGO:

Gràcies, Sra. Presidenta. Ens trobam aquí davant d'un tema molt sensible, que intervé a l'esfera més íntima de les persones i que suposa un fet transcendental en la vida de les dones que han de passar i enfrontar-se a aquesta situació.

La mateixa Llei Orgànica 2/2010, de 3 de març, sobre salut sexual reproductiva i interrupció voluntària de l'embaràs, ja fa referència a què la maternitat se segueixi amb l'embaràs fins al final o no per qualsevol causa, és un fet que marca profundament la vida de les dones. Una llei que, per cert, es va aprovar sense consens i amb l'opinió desfavorable dels òrgans consultius, no només del Partit Popular, Sra. Rita, hi havia molta gent que no estava d'acord amb aquesta llei. Una llei que permetia l'aberració que les menors poguessin avortar sense el consentiment patern, unes menors que no poden sortir dels centres escolars per anar d'excursió sense consentiment patern, però que sí poden avortar d'esquena als seus pares. Una llei que posa per davant de tot el dret a avortar, fins i tot davant la protecció de les dones, de les nines, perquè són nines, les deixa totes soles davant una decisió que sens dubte marcarà la resta de les seves vides, sense tenir en compte les conseqüències psicològiques i físiques que això pot provocar. Alguna persona que va votar aquesta llei voldria això per a la seva filla?, no poder-la aconsellar?, no poder-la acompanyar? Els que diuen que aquesta llei protegia les dones, el que fa és precisament el contrari, deixar-les més desprotegides que mai.

I ja sabem que vostès i nosaltres tenim concepcions totalment diferents amb allò que suposa un avortament i allò que és o no és un embrió. I segons el que digui aquí, es rompran les vestidures i me tatxaran d'extrema radical, però el fet és que els avortaments són un problema, una mostra que el sistema d'informació, d'educació sexual i prevenció ha fracassat, 305 vides menys cada dia es cobra l'avortament a Espanya, la qual cosa a mig i a llarg termini suposa un greu problema social i demogràfic i romp amb l'estructura familiar, una estructura bàsica en una societat cada cop més envellida. I ara vendrà quan se posen les mans al cap, perquè he dit que un avortament és una mort, que un embrió és una vida. Podem entrar en debats que ja sabem com acaben, però el que és clar és que un avortament és un procediment químic o quirúrgic per acabar amb una nova vida que s'està gestant.

Vostès que sempre critiquen els eufemismes, veig que n'utilitzen molts per parlar de mort i de vida. De fet, aquests termes i aquests postulats no són exclusius del Partit Popular o de la dreta, com volen insinuar en el seu debat, trobam molts d'exemples diversos. Norman Mailer, Premi Pulitzer, confés d'esquerres i conegut per les seves simpaties comunistes, manifestava: "si una dona no desitja tenir un fill, crec que està en el seu dret a dir que no, però hem de pretendre dir que no es tracta d'una forma de matar". No ho dic jo, no ho diu el ministre Gallardón, jo he llegit literalment una cita.

Des del Partit Popular no ens hem amagat mai que no ens agrada aquesta llei, aprovada en solitari pel Govern socialista. Ja vam interposar un recurs davant el Constitucional, recurs per cert, Sra. Rita, que no s'ha resolt, no digui mentides, aquest recurs no s'ha resolt. I ja vam dir durant la campanya electoral de les generals, que la intenció del Partit Popular era modificar-la en el sentit que es pronunciés el Constitucional, recollint l'esperit de les lleis anteriors i que el Govern socialista va modificar unilateralment, sense que existís una necessitat popular de fer-ho.

Abans de la modificació d'aquesta llei, una llei que només contempla els termes temporals, obviant qualsevol dret del nonat, a Espanya no es quedava cap dona que ho volgués fer sense la possibilitat d'avortar amb plenes garanties. Una llei, recordem, que va ser vigent durant més de deu anys amb el Govern de Felipe González i durant els vuit anys de José María Aznar, sense que hi hagués cap conflicte social.

Tal vegada ens hauríem de demanar per què es va fer aquesta modificació legislativa, tal vegada perquè com tantes altres lleis que va aprovar el Govern de ZP, van funcionar com a cortines de fum, per entretenir la societat amb altres debats, mentre es tapava la crisi econòmica més greu de la història d'Espanya, mentre els països veïns hi posaven remei i el Govern socialista la negava rotundament. Era més senzill, era més senzill que al carrer es parlés d'aquests temes, mentre ens feien creure que estàvem a la *Champions League* de l'economia. Què n'hem tret de tot això?

El nombre d'avortaments no ha deixat d'augmentar en els darrers anys, tot i el descens en el nombre d'embarassos. A Espanya el 2010, 113.000 dones van avortar, un 1,3% més que el 2009 i a les Balears 3.295, un 3,7% que el 2009. I trobam a més casos reiterats d'avortament, el que suposa un perill afegit per a la dona.

El Tribunal Constitucional s'ha manifestat en diferents sentències. La primera de 1985 i posteriors del 96 i del 99, dictant doctrina en assenyalar que els drets de la dona no poden tenir primacia absoluta sobre la vida del *nasciturus*. El *nasciturus* és un bé jurídic, que l'Estat ha de protegir si no vol emparar l'arbitrarietat, tot i que la ministra Aido, deia que no hi havia evidència científica per anomenar-lo ésser humà. Trista manera de passar a la història. Això sí, ara es troba ben recompensada a l'ONU, com a directora executiva d'ONU Dones, amb un sou de 100.000 euros anuals, tot i que necessita d'interprets, perquè ella no parla l'anglès i bé que l'hem pagat tots perquè el Govern del Sr. Zapatero va pagar 200 milions d'euros a aquest organisme i que ara, de casualitat, ocupa un càrrec a la Sra. Aido.

Aquestes sentències donaven suport, com no podia ser d'altra manera, a la despenalització de l'avortament. No intentin embullar, l'avortament ja estava despenalitzat, però subratllaven que l'Estat ha de protegir els drets dels nonats i validaven la Llei de supòsits que va ser vigent fins la reforma del 2010. A més, l'article 5 de la Constitució Espanyola parla també del dret a la vida. No són qüestions ideològiques, són sentències del Tribunal Constitucional, és la Constitució. No es tracta de minvar els drets de la dona, no es tracta de desprotegir-la. No es tracta de llevar-li el seu dret a decidir. No es tracta de penalitzar. Es tracta només de tornar a un equilibri, que no entri en

contradicció amb els drets dels nonats, amb els principis constitucionals, que no generi conflicte, com tants anys havíem gaudit a Espanya.

El que hi ha en aquests moments no és una modificació legislativa, ni tan sols un avantprojecte de llei, o un esborrany, el que hi ha són unes declaracions del ministre de Justícia, Sr. Ruiz Gallardón, que indica l'obvi, que s'ha de reformar la llei perquè no entri en conflicte amb allò anteriorment exposat. Alhora que el ministre ha remarcat que les sentències del Tribunal Constitucional no atorguen al nonat una protecció absoluta, per la qual cosa, en paraules del ministre, si aquest projecte de vida entra en conflicte amb altres drets fonamentals de la dona, com pot ser la salut, o el fet de què hagi estat objecte d'una violació, el legislador ha de resoldre aquest conflicte.

Els supòsits que vostès han anomenat són molt delicats i particulars. Per això se n'ha de fer un debat reposat i tranquil, per assegurar el dret de la dona i de l'infant, de la millor manera possible, però un debat que s'haurà de realitzar on toqui, com toqui i quan toqui. I no em correspon aquí a mi avui entrar dins cada un d'aquests supòsits, tots i que són molt respectables i molt sensibles.

El que vostès proposen avui és mantenir una llei per aprovar una llei que ni tan sols se n'ha presentat cap proposta. Vostès avui posen la tireta abans de la ferida. Supòs que per a vostès sí que és un tema totalment ideològic. I allò que els deim des del Grup Popular és que ara no toca, encara no. I a més, no és el Parlament, ni el govern autonòmic qui en té les competències en aquesta matèria com vostès saben. Per tant, deixem que es produeixi aquest debat que vostès avui pretenien iniciar, però dins la reflexió, el debat assossegat, el contrast d'opinions, amb les instàncies i en el moment en què hi hagi una proposta del ministeri damunt la taula.

Animam també les forces polítiques i als organismes competents perquè treballin en l'educació sexual, en la informació que reben els joves per tal d'evitar haver d'arribar a aquesta situació extrema que és l'avortament. A més, donada la situació actual és, si cal, més important que mai treballar en polítiques que tinguin perspectiva de família, que protegeixin la dona i la mare, especialment aquelles més febles davant situacions no desitjades per ningú. Vostè ha parlat d'ajudes, de subvencions, ha oblidat, no sé si aposta o sense voler, que van ser vostès els que varen llevar els bons infància en aquesta comunitat.

LA SRA. PRESIDENTA:

Vagi acabant, Sra. Prohens.

LA SRA. PROHENS I RIGO:

Sí, ja acab. Ha de ser la dona qui ha de poder elegir, però ha de poder elegir en la totalitat de les opcions damunt la taula, amb tota la informació al seu abast, perquè pugui fer-ho lliurement, no coaccionada i amb garanties.

Per tant, al punt número hi votarem en contra. Al punt número dos els proposariem una transacció, afegint a la seva redacció l'apunt: "d'acord amb la normativa vigent", ja que el Govern balear en no tenir competències legislatives sobre la matèria, el que ha de fer sempre és garantir el compliment de la llei estatal amb total garantia per a la dona. I això és el que ha fet el Govern, tot i que a principis d'any vostès iniciassin una campanya d'alarma contra les polítiques de derivacions d'avortaments del Govern balear. Ja els vaig dir jo a la Diputació Permanent, que estaven alarmant sense fonaments i així s'ha demostrat. S'ha complert escrupolosament la normativa vigent i s'ha protegit la privacitat de les dones, practicant els avortaments dins la Seguretat Social o derivant-los a clíniques privades quan no ha estat possible la intervenció dins el sistema públic, cosa que no sempre és senzilla, perquè no hi ha molts de professionals disposats a practicar aquesta intervenció.

Així i tot, el Govern ha treballat per trobar solucions per a les dones, a fi de no minvar cap dret i no de incórrer en cap incompliment normatiu.

Moltes gràcies.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Prohens. Vol fer ús de la paraula per contradiccions el grup proposant?

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Moltes gràcies, Sra. Presidenta. En primer lloc voldria agrair a la Sra. Santiago el seu suport i totes les dades que ens ha ofert ja que ha complementat la meua primera intervenció. Jo havia dit que era una llei que s'adaptava al nostre entorn i ella ho ha explicat molt bé, el nostre entorn europeu, i també les dades estadístiques que ha donat i que jo també n'havia recollit algunes per a la segona intervenció.

Quant a la intervenció de la portaveu del Partit Popular. Jo la veritat és que no entraré en un debat moral, jo no estic per açò, ni crec que aquí estiguem per açò. Aquest és un òrgan legislatiu i de propostes legislatives, de control, etc., però no per fer discussions morals, ni ideològiques. I té raó, açò és una qüestió ideològica ben clara i que ens diferencia molt, evidentment.

Jo diria que hi ha una certa hipocresia en la seva manera no només d'actuar, sinó també de relatar la intervenció que ha fet. Parlar que les filletes de 16 anys no poden anar d'excursió, etc., però vostè sap que, segons el decret de 2010 de desplegament de la llei, el decret 825, diu que una dona de 16 anys prestarà el seu consentiment, acompanyat d'un document que acrediti el compliment del requisit d'informació, previst a l'apartat 4, d'informació als pares o tutors. Vull dir que no es dona el mateix tractament. Però resulta que una al·lota de 16 anys sí es

pot operar amb el seu consentiment només, sí pot quedar embarassada, sí es pot casar sense consentiment, etc. Vull dir que aquesta és una més de les qüestions que nosaltres pensàvem en aquell moment que podria ser prou madura una persona per saber si podia tenir un fill o no, perquè la feim madurar de ver si l'ha de tenir, perquè les al·lotes de 16 anys queden embarassades, si no s'hi quedessin no passaria, però queden embarassades. Per tant, són prou madures per ser mares. Per tant, també poden ser prou madures per decidir si el volen tenir o no el volen tenir. De fet, n'hi ha que decideixin tenir-los. I no perquè estigui prohibit a la llei, deixaran d'interrompre els seus embarassos i li assegurem que no els ho diran als pares, en la majoria de casos o sigui, que ni tan sols se'ls informarà; en aquest cas almanco se'ls informava, de l'altra manera, ni tan sols els pares se n'assabentaran, perquè no hi deixarà d'haver interrupcions de l'embaràs en menors, en al·lotes de 16 i 17 anys i més menors per desgràcia.

Per tant, nosaltres l'únic que pretenem és que una dona no sigui penada per ser lliure per decidir, que sigui prou madura per açò i lamentam que vostès no tinguin aquesta mateixa idea. Nosaltres pensam també que la societat hauria d'acceptar les decisions responsables de les dones, perquè si no, l'únic que fa és tapar-se els ulls davant d'una realitat que existeix. Fins i tot jo diria que entre les 113.000 dones que han interromput el seu embaràs, hi ha dones del PP també, segurament, fent ús dels supòsits, dels terminis.

Crec que açò ens toca a totes les dones i l'únic que preteníem aquí era que les dones fossin més lliures. No estic d'acord que es digui que hi ha hagut més interrupcions de l'embaràs, és realment allò que diu la Sra. Santiago...

LA SRA. PRESIDENTA:

Vagi acabant, Sra. Rita.

LA SRA. RITA I LARRUCEA:

Si miram el percentatge per 1.000 habitants, és la mateixa quantitat, 11,49 que és del 2007. És més baixa que l'any 2008 i només un 2,8 més alta que el 2009. La taxa de menors de 19 anys, al revés, va baixar de l'any 2010 al 2011, passant d'un 13,48 per mil a un 12,78. I el 59% de les (...) hem de dir que se produeix ara, abans de 30 anys, quan el 2008 era del 63%. Vull dir que han baixat també les interrupcions en dones joves.

En definitiva i per acabar, Sra. Presidenta, perdoni, si es reforma la llei tal com ens ha anunciat el Sr. Gallardón significarà per a nosaltres un retrocés en els drets de les dones i a conseqüència hi tornarà haver penes per a les dones que vulguin interrompre el seu embaràs i hauran d'anar una altra vegada fora d'Espanya. I què passarà? Ens trobarem que les que tenen doblers aniran a l'estranger i les que no s'arriscaran aquí a tenir les penes de la llei o es posaran també en mans de carnisers com passava abans. Açò significa per tant, tornar a la clandestinitat, a la inseguretat sanitària i jurídica de les dones i del personal sanitari que les ajudin.

Quant a la seva proposta. Nosaltres estam d'acord en el segon punt perquè l'únic que diu és "segons la legislació vigent". Faltaria més! No podem estar en contra d'açò, sempre la respectam, la legislació vigent.

Gràcies, Sra. Presidenta.

LA SRA. PRESIDENTA:

Moltes gràcies, Sra. Rita.

Farem votació separada dels dos punts. Votarem el primer punt de la Proposició no de llei RGE núm. 6718/12.

Vots a favor? 5 vots a favor.

Vots en contra? 9.

Abstencions?

En conseqüència, queda rebutjat el primer punt de la Proposició no de llei RGE núm. 6718/12.

Passam a votar el segon punt.

Vots a favor?

No hi ha vots en contra i no hi ha abstencions. Per tant, quedaria aprovat per assentiment de tots els grups.

I no havent-hi més assumptes a tractar, s'aixeca la sessió.

DIARI DE SESSIONS
DEL
PARLAMENT
DE LES
ILLES BALEARS